

La peau douce de
François Truffaut

François Truffaut i les pel·lícules de la seva vida

Els millors films de l'any

La comèdia humana de Claude Chabrol

El film del mes

Aula de cinema

► François Truffaut i les pel·lícules de la seva vida

La feliç iniciativa de la distribuïdora catalana Classic Films de recuperar tota la filmografia de François Truffaut (1932-1984), ens permet acostar-nos de nou a un cineasta capdavanter del moviment anomenat *Nouvelle Vague* que el 2010 ha perdut dos puntals més: Éric Rohmer i Claude Chabrol. Tanmateix, l'onada renovadora del cinema sorgida ja fa més de cinquanta anys perviu encara en el cinema actual; a tall d'exemple, Rohmer i Truffaut han estat precisament les dues influències més reconegudes en el recent debut com a director de Jonás Trueba amb *Todas las canciones hablan de mí*. Per això és oportú recordar un cineasta que ens va deixar molt prematurament i amb moltes pel·lícules encara per fer. I ho fem, a més a més, oferint-vos també una selecció d'aquell cinema que tant va estimar Truffaut, aquell que

el va influenciar i sobre el qual va escriure sovint, tant en revistes com en llibres. Un d'ells, *Las películas de mi vida* (Mensajero, 1975), ha servit de base per seleccionar els títols del ci-

cle que ens acompanyarà durant les properes setmanes i per confeccionar part del suplement que li hem dedicat i que es publicarà amb el proper programa. ►

Jules et Jim de François Truffaut

François Truffaut durant el rodatge de *Tirez sur le pianiste*

► Els millors films de l'any

Destaquem les dues presentacions que faran dues de les publicacions que han votat per seleccionar els films del cicle. El dimarts 18 de gener, la revista *Dirigido por...*, amb el crític Quim Casas, presentarà el film guanyador de la Palma d'Or al Festival de Cannes del 2010, *La cinta blanca* de Michael Haneke. I el dilluns 24, serà Sergi Sánchez, en representació de la revista *Time Out*, qui presentarà *I'm Not There*, el film de Todd Haynes que va fer guanyar el premi d'interpretació femenina a Cate Blanchett al Festival de Venècia

2007, així com una nominació a l'Oscar. Ella és el millor Bob Dylan d'entre tots els intèrprets que «són» el famós cantant al film de Haynes. Altres títols de pes del cicle en aquesta quinzena són *Origen* de Christopher Nolan i *En tierra hostil* de Kathryn Bigelow (6 premis Oscar el 2009; entre d'altres, el de millor film i direcció, la primera estatueta per a una dona en aquesta categoria). Queden pendents de programació tres films i dues presentacions: *La red social*, *Copia certificada* i *Toy Story 3*, encara en cartellera en el moment de tancar aquest programa.

que adquireix forma com una forma que permet pensar—, es concentren en els temes d'interès per als filòsofs: el comportament humà, les conseqüències dels actes humans, la incidència de determinades forces socials en les relacions humanes... Per a l'autor de *DER SIEBENTE KONTINENT* (1994), el que compta és trobar una representació adequada del subjecte, i *DAS WEISSE BAND*, amb el seu distanciament brechtian, la seva severa fotografia en b/n de textura nòrdica —a la manera del cinema de Carl Th. Dreyer, per entendre'ns—, l'etèria influència de certa pintura germànica determinant per a la configuració de la plàstica del nazisme —Caspar Friedrich, Adolf Wissel, Jürgen Wegener...—, s'erigeix en exemple palmari d'això. Haneke no intenta mai transcendir la mera evocació visual de la realitat d'una època, transportant l'espectador a un espai virtual en què la influència dels sentiments i la disposició d'entregar-s'hi predominen. Per a ell, «una persona no actua obrant en el món, sinó que el món actua obrant en la persona», i, en conseqüència, omet de la seva tasca fílmica allò que no encaixa amb la seva filosofia, però no ometrà mai de la seva filosofia allò que no encaixa amb el cinema. Per això *DAS WEISSE BAND*, igual que títols com *BENNY'S VIDEO* (1992) o *71 FRAGMENTE EINER CHRONOLOGIE DES ZUFALLS* (1994), és una proposta

Origen de Christopher Nolan

CAHIERS
CINEMA
1929

Dirigido Fotogramas

TimeOut
Barcelona

guía ociobcn
www.ociobcn.com

La cinta blanca de Michael Haneke
Michael Haneke és un cineasta a qui motiva *filosofar*, atès que les seves preocupacions cinematogràfiques, abans que estètiques —el cinema és tant un pensament

intel·lectual, artística, més pròpia d'un filòsof del segle XVIII que d'un director de cinema del segle XXI. És l'obra d'un elitista pensador burgès la crítica social del qual posa l'accent en la dicotomia cultura/civilització, guiat per un esquematisme i una rigidesa notables, per una reveladora absència de matisos, de pietat. En altres paraules, la seva crítica és arran de terra. Per exemple, per a Haneke les emocions sempre tenen un fonament de classe molt determinat; la forma en què apareixen és, en cada cas, històrica, específica, limitada i condicionada. A DAS WEISSE BAND, les emocions no són mai humanes i atemporals. El mateix passa amb la seva visió *rousseauiana* de la violència, que descarta impulsos i sentiments atàvics «*molt més primitius que els dels homes de les caverntes*», lligada estretament, a DAS WEISSE BAND, al problema del Mal.

Antonio José Navarro («Los orígenes del mal»), extractes, Dirigit per..., núm. 396, gener 2010).

I'm Not There de Todd Haynes

Què tenen en comú Karen Carpenter, David Bowie, una mestressa de casa al·lèrgica al segle XX, les heroïnes del cinema de Douglas Sirk i Bob Dylan? La identitat esquarterada, convertida en un règim de multiplicatats que atomitzen el jo, que el transformen en un núvol de molècules fugisseres. El cert és que Haynes és dels pocs cineastes que fan pel·lícules que s'assemblen a assajos acadèmics, que apliquen l'esquiza-

La cinta blanca de Michael Haneke

nàlisi de Deleuze, l'estructuralisme de Debord i la mitocrítica de Barthes per reflexionar sobre el concepte d'identitat. En qualitat de llicenciat en Semiótica, li agrada buidar els significants dels seus significats, o associar els continguts a una forma que xoca i a la vegada s'adapta a ells. Per això a THE KAREN CARPENTER STORY (1987), la vida de la cantant anorèctica estava interpretada per Barbies; per això a VELVET GOLDMINE (1998) David Bowie no és David Bowie, sinó una màscara evocada a l'estil de CIUTADÀ KANE (1941); i per això a l'M NOT THERE Bob Dylan es pot reencarnar en sis personatges diferents, des d'un nen afroamericà amb aïres de Woody Guthrie fins a una Cate Blanchett acabada de sortir d'un film de Richard Lester.

Destruir les normes del biopic

Pot semblar que l'M NOT THERE sigui una pel·lícula elitis-

ta, però l'única intenció de Haynes és destruir les normes no escrites del llibre d'estil del *biopic* fet a Hollywood. Per gaudir d'aquesta obra mestra no cal ser una enciclopèdia *dylaniana* o cinèfila: l'allau de citacions i referències que la sustenten constitueixen un flux d'informació i sensacions que ajuden a construir el retrat polièdric d'un artista que ha aspirat a la desaparició a través de la metamorfosi. L'espectador es veu obligat a deixar-se emportar per la lliure associació d'idees, per la intensitat de la composició d'un poema o d'una cançó que ens agradaria escoltar més vegades, per captar la seva bellesa secreta. L'excel·lent interpretació de Cate Blanchett fent del Dylan icònic dels seixanta, imatge contaminada pel DON'T LOOK BACK (1967) de Pennebaker, sintetitza l'estratègia de des-construcció del mite posada en pràctica per Haynes: es tracta de donar-li la volta, de canviar-li la pell, de descobrir les múltiples capes que s'amaguen darrere la celebritat, la postura política, l'arrelament a la terra. El trencaclosques mai no es resol, perquè la figura que representa s'escapa, transformada en Billy the Kid o en Arthur Rimbaud, en avatars d'una personalitat que es resisteix a qualificatius. Potser Dylan és el menys important per a Haynes: perquè, sobre totes les coses, l'M NOT THERE és un film sobre les possibilitats del llenguatge cinematogràfic, sobre la seva dimensió més mercurial i misteriosa.

Sergi Sánchez (Time Out, núm. 106, 18-24 febrer del 2010) ▶

▶ El film del mes

Les dues darreres oportunitats de gaudir del film de Godard, *Pierrot le fou*. Tot i que la influència francesa en aquestes primeres setmanes de l'any continuarà sent una constant de la nostra programació, atès que durant el mes de febrer centrarem l'atenció en *Les 400 coups / Los 400 golpes*; film que encara donarà més protagonisme al cicle que dedicarem al seu director, François Truffaut.

Parlem de Pierrot

Cahiers du Cinéma: Quin va ser el punt de partida de PIERROT LE FOU?

Godard: Una novel·la de l'estil de *Lolita*. N'havia comprat els drets d'autor dos anys abans, i volia fer-ne una pel·lícula amb Sylvie Vartan; però al final ella va rebutjar la proposta i en comptes d'aquest projecte vaig fer BANDE À PART. Després vaig tornar a intentar muntar la pel·lícula amb Anna Karina i Richard Burton. Però Richard Burton s'havia tornat massa hollywoodenc. Al final, la presència d'Anna Karina i de Belmondo va ser absolutament determinant per a la pel·lícula. Vaig pensar en YOU ONLY LIVE ONCE de Fritz Lang. En comptes de la parella de LOLITA o de LA CHIENNE, em van agafar ganes de filmar la història de l'última parella romàntica, els últims descendents de *La nova Heloïsa*, de Werther o de *Hermann i Dorothée*.

C.: En tot cas, el personatge de Pierrot agrada als nens. Seran sensibles a la seva fantasia.

G.: Malauradament la pel·lícula està prohibida als menors de 18 anys. Per què? Per anarquisme intel·lectual i moral.

C.: Hi ha molta sang a PIERROT LE FOU.

G.: Sang no, és roig! De fet, em costa parlar d'aquesta pel·lícula. No puc dir que no la vaig treballar, però en qualsevol cas no hi vaig pensar amb anticipació. Va venir tot de cop: no va haver-hi ni escriptura, ni muntatge, ni mescla de sons —llevat d'un dia! Bonfanti no sabia com era la pel·lícula quan va fer-ne la mescla, la va fer sense cap mena de preparació. Reaccionava davant dels seus botons com ho fa un pilot d'avió davant de les bosses d'aire. Encaixava perfectament amb l'estil del rodatge. Així que la construcció de la pel·lícula va fer-se a mesura que anàvem solucionant els detalls.

C.: Hi ha alguna mena d'interferència entre determinades situacions que es van produir al rodatge, i la pel·lícula?

Per exemple, quan l'Anna Karina camina al llarg de la platja repetint: «Què puc fer?... no sé què fer...» Sembla com si, realment, en aquell moment precis no sabés què havia de fer, ho hagués dit, i vostè ho hagués filmat...

G.: No. No va anar així, però potser ve a ser el mateix. Si hagués vist una noia passejant-se a la vora del mar i dient: «No sé què fer...», hauria pogut pensar que em trobava davant d'una escena de pel·lícula. I a partir d'aquí, hauria pogut imaginar el que venia abans, i el que venia després. En comptes de parlar del cel o del mar, que no és el mateix, o en comptes d'imaginar un personatge trist, o content, o de fer-lo ballar o de fer una escena en què se celebra un dinar, que tampoc no és el mateix, però la sensació final que hauria provocat hauria estat la mateixa. De fet, aquesta escena no va anar com vostè deia però n'hi ha una altra que sí; es tracta de l'escena en què l'Anna Karina diu a Belmondo: «Com anem, company?» i ell imita l'actor Michel Simon.

C.: Sembla com si el tema no aparegués fins que no s'acaba la pel·lícula. Durant la projecció, tens la impressió que el tema es perfila en un moment determinat o en un altre, i al final t'adones que hi havia realment un tema.

G.: Però és que això és el cinema. La vida es va organitzant. Mai no saps ben bé què faràs l'endemà, però quan arribes al final de la setmana, davant del resultat que has obtingut, et dius: «he viscut», igual que la Camille de *Amb l'amor no s'hi juga*, de Musset. Aleshores t'adones que *amb el cinema* tampoc *no s'hi juga*, que també és una cosa seriosa. Per exemple, veus algú pel carrer; d'entre deu vianants n'hi ha un que, per una raó o per una altra, et crida més l'atenció. Si es tracta d'una dona, la mires perquè té uns ulls així o això, si és un home te'l mires perquè et sembla que té tal o tal caràcter, i acabes filmant la seva vida. Se'n desprendreà un tema que serà la persona en si mateixa, la idea que es fa del món, i per tant, el món que aquesta idea crea, la idea de conjunt que genera. Antonioni ho explica molt bé en el pròleg d'un dels seus llibres.

C.: Fa la impressió que PIERROT té dues parts. La primera, en què Karina i Belmondo van a la Côte d'Azur, sense fer cinema, senzillament perquè passava realment a la seva vida; i la segona part en què, un cop arribats a la Côte d'Azur, troben un director de cinema a qui expliquen la seva història i que els ho fa començar tot des del principi.

Pierrot le fou de Jean-Luc Godard

G.: En certa manera, sí. Perquè tot el final de la pel·lícula ens el vam inventar allà, a diferència del començament, que ja estava organitzat. És una mena de *happening*, però controlat i mesurat. Dit això, es tracta d'una pel·lícula completament inconscient. Mai no havia estat tan angosat com ho vaig estar dos dies abans de començar aquesta pel·lícula. No tenia res, res de res. Bé, tenia un llibre i uns quants decorats. I sabia que l'acció tindria lloc a prop del mar. Tot es va filmar com a l'època de Mack Sennett, per dir-ho d'alguna manera. Potser m'estic allunyant cada vegada més d'un tipus de cinema que es fa actualment. Quan veus pel·lícules clàssiques, tens la impressió que els directors no s'avorrien mai; probablement perquè el cinema era una cosa nova; en canvi ara es tendeix a considerar el cinema com una cosa molt antiga. Sovint sentim a dir: «He vist una pel·lícula antiga de Charlot, una pel·lícula antiga de Griffith»; mentre que ningú no diu: «He rellegit una novel·la antiga de Stendhal, una novel·la antiga de Mme de La Fayette.»

C.: Les pel·lícules antigues ens informen sobre l'època en què han estat filmades. En el 75% de les pel·lícules actuals això ja no passa. A PIERROT LE FOU, la vida de l'època i el fet que Belmondo escrigui el seu diari li donen a la pel·lícula la seva veritable dimensió?

G.: L'Anna Karina representa la vida activa i ell la contemplativa. És una manera d'oposar-los. Com que no els analitzo, no hi ha ben bé diàlegs o escenes analítiques. Per mitjà del diari, volia transmetre la sensació de reflexió.

C.: Els seus personatges es deixen endur pels esdeveniments.

G.: Estan lliurats a si mateixos, s'endinsen en la seva aventura i en si mateixos.

Alain Bergala («Jean-Luc Godard par Jean-Luc Godard», Cahiers du Cinéma, volum 1, 1950-1984, 1998) ▶

▶ La comèdia humana de Claude Chabrol

Finalitza el cicle d'homenatge al director Claude Chabrol, que inclou algunes de les seves darreres obres i recuperem la llarga entrevista que hi va mantenir en Jaume Figueras l'any 1993. Agraïments: Televisió de Catalunya. ▶

Proper programa: François Truffaut i les pel·lícules de la seva vida. DocsBcn / El documental del mes. BcNegra: Manuel Vázquez Montalbán. Antonioni documental. El film del mes. Aula de cinema.

Propers cicles: Cinema del Raval. Record de Blake Edwards.

DILLUNS 17

17:00

Els millors films de l'any:

Un prophète / Un profeta
Jacques Audiard, 2009. Int.: Tahar Rahim, Niels Arestrup, Adel Bencherif, Reda Kateb, Hichem Yacoubi, Jean-Philippe Ricci, Antoine Basler, Leïla Bekhti, Pierre Leccia, Foued Nassah, Jean-Emmanuel Pagni, Gilles Cohen. França. VOSE. 154'

Malik, un jove magrebí sense família ni amics, és condemnat a passar sis anys a la presó. Atrapat entre una banda islamista i la màfia corsa, haurà d'aprendre a sobreviure. Gran premi del jurat al Festival de Cannes, *Un prophète* ha estat un dels films que més ha impactat als crítics i al públic aquest darrer any. «El film té un tractament molt proper al d'un determinat tipus de cinema nord-americà: el cinema del primer Scorsese, el de Don Siegel i, més enllà en el temps, el cinema negre de Raoul Walsh. Això no impedeix que el film de Jacques Audiard sigui profundament europeu i begui directament de les fonts de Jean Genet i Jean-Pierre Melville a parts iguals. Aquesta és la seva grandesa i allò que el fa ser tan especial. Una història de presó, però no una història més. La història de la construcció d'un líder i de la formació d'una llegenda. El film no cau mai en el sentimentalisme, ni té por de jugar la carta del misticisme i d'un cert fatalisme fantàstic, i tampoc no ha de recórrer al sexe com a motor de la història. Tan sols amb uns actors en estat de gràcia, un guió sense fissures i un escenari delimitat perfectament, Audiard, un director fins ara poc reconegut al nostre país, confirma que és sens dubte un dels valors més sòlids del cinema francès i europeu contemporani» (Núria Vidal - *Time Out*).

20:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

Le Cri du hibou / El grito de la lechuza

Claude Chabrol, 1987. Int.: Christophe Malavoy, Mathilda May, Jacques Penot, Jean-Pierre Kalfon, Virginie Thévenet. França. VOSE. 102'

«El grito de la lechuza arrenca així, com un estudi intimista de la relació de dos personatges desequilibrats —on la morosa reserva de l'un provoca la mòrbida sensibilitat de l'altra— que coincideix en el tema de la relativitat de la bogeria, un dels preferits del director i nervi motor d'alguns dels seus millors treballs, com ara *El carnisser*» (José Luis Guamer). És l'adaptació d'una novel·la de Patricia Highsmith. **Repetició el dia 18.**

22:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La fleur du mal / La flor del mal

Claude Chabrol, 2003. Int.: Nathalie Baye, Benoît Magimel, Suzanne Flon, Bernard Le Coq, Melanie Doutey, Thomas Chabrol. França. VOSE. 107'

«Chabrol maneja amb habilitat de gran creador els equivocs morals: la família protagonista respecta totes les regles del joc irrepresables, fins i tot les seves passions i pulsions no serien agradables si no estiguessin en contacte amb el com dels mortals; el problema dels déus sempre ha estat tractar de barrejar-se amb la barroera humanitat» (Àlex Gorina). **Repetició el dia 19.**

DIMARTS 18

17:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

Le Cri du hibou / El grito de la lechuza

Claude Chabrol, 1987. Int.: Christophe Malavoy, Mathilda May, Jacques Penot, Jean-Pierre Kalfon, Virginie Thévenet. França. VOSE. 102'

Vegeu el comentari del dia 17.

19:00

Els millors films de l'any:

Sessió Dirigido por...:

Das weisse Band / La cinta blanca
Michael Haneke, 2009. Int.: Leonie Benesch, Steffi Kühnert, Ursina Lardi, Gabriela-Maria Schmeide, Christian Friedel, Burghart Klausner, Rainer Bock. Àustria-Itàlia-França-Alemanya. VOSE. 149'

«Si ens atenim al que ens diuen les imatges de *La cinta blanca*, Haneke s'adhereix a la corrent de pensadors obsessionats amb "l'especificitat alemanya" que va arrastrar l'anomenada terra de poetes i pensadors cap al nazisme. El film "explica" la perversitat de tota una comunitat i, en especial, dels seus membres més joves, víctimes d'un sistema repressiu de valors altament jerarquitzat i ritualitzat —l'omnipresent figura del baró, del pastor, la festa de la sega...—, evitant interpretar la violència com una excitació interna dels individus, alimentat

per aquell instint, tan esgarriofosament humà, de destruir... La distanciació com a forma de comprendre; l'acumulació d'incògnites fins que es produeix el desenllaç; allò particular en allò general; contradiccions, comprendre cada cosa a través de l'altra... Michael Haneke escull per a la "representació" adequada del "subjecte" una manera de narrar, de no-narrar, de suggerir, clarament brechtia, atès que aspira a descriure els personatges, els ambients, els objectes, com a estranys, oprimint l'ànim de l'espectador davant els esdeveniments malignes comesos per éssers humans igualment malignes, els habitants d'un planeta distant...» (Antonio José Navarro - *Dirigido por...*). El film ha guanyat 24 premis, entre els quals destaquen la Palma d'Or al Festival de Cannes, el Globus d'Or al millor film de parla no anglesa i el de Millor Film i Director europeu del 2009.

Repeticions els dies 21 i 22.

Presentació a càrrec de Quim Casas.

22:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

L'ivresse du pouvoir / Borrachera de poder

Claude Chabrol, 2006. Int.: Isabelle Huppert, François Berléand, Patrick Bruel, Marilynne Canto, Robin Renucci, Thomas Chabrol, Jean-François Balmer. França. VOSE. 106'

«Chabrol ha compost en aquest film excel·lent el retrat d'un d'aquests jutges anomenats "estrelles", més per la importància mediàtica dels casos que per les seves infules personals. Una magistrada que, no per casualitat, és dona, interpretada per la portentosa Isabelle Huppert, que aquesta vegada s'allunya una mica dels seus darrers personatges gèlids, capaç fins i tot d'atorgar sentit de l'humor a una tasca tan ingrata com perillosa. Sense floritures en la posada en escena, però amb una empena persistent, uns diàlegs punyents i situacions carregades de quotidianitat natural. Chabrol ha fet la seva millor obra des de *La ceremonia* (1995), allunyant-se de les seves intrigues burgeses, i ha aïllat el ganivet de la crítica per clavar-lo sobre el corrupte sistema empresarial, polític i judicial. Per a ell tot sembla estar connectat, la separació de poders és una quimera i el finançament il·legal dels partits polítics es barreja amb els moviments estranys de la judicatura, els donatius especuladors als presidents dels països africans, els amors extramatrimonials i les delacions d'última hora. Presidents de consells d'administració, polítics mediadors, testaferrós, banquers... Qui va net per la vida?» (Javier Ocaña).

Repeticions els dies 20 i 23.

DIMECRES 19

17:00

Aula de cinema:

Citizen Kane / Ciutadà Kane

Orson Welles, 1941. Int.: Orson Welles, Joseph Cotten, Everett Sloane, Dorothy Comingore, Ray Collins, Paul Stewart, Ruth Warwick, Erskine Sanford, Agnes Moorehead, Harry Shannon. EUA. VOSC. 120'

Amb aquesta història, inspirada en la biografia del magnat de la premsa nord-americana William Randolph Hearst, Orson Welles va realitzar un dels debuts més sonats de la història del cinema, l'estètica del qual va revolucionar. El director va treballar amb actors de la seva companyia teatral del Mercury Theater, la majoria dels quals debutaven al cinema amb aquesta pel·lícula.

19:30

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La fleur du mal / La flor del mal

Claude Chabrol, 2003. Int.: Nathalie Baye, Benoît Magimel, Suzanne Flon, Bernard Le Coq, Melanie Doutey, Thomas Chabrol, Henri Attal, Kevin Ahyi, Jerome Bertin, François Bertin, Caroline Baehr, Didier Benureau. França. VOSE. 107'

Vegeu el comentari del dia 17.

22:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La demoiselle d'honneur / La dama de honor

Claude Chabrol, 2004. Int.: Benoît Magimel, Laura Smet, Aurore Clément, Bernard Le Coq, Solène Bouton, Anna Mihalcea. França. VOSE. 115'

Adaptació d'una novel·la de Ruth Rendell, de qui Chabrol ja havia adaptat *La ceremonia*, que narra la història de dos joves als quals la passió sexual porta al crim. «La pel·lícula mostra els perills que amenacen les passions intenses, i ho fa adoptant la forma d'un thriller social, lleument eròtic, de gran elegància i amb pinzellades d'un absurd cínic. Evocant l'entreteixit

de *Psicosi* i *Estranys en un tren*, *La dama de honor* inspira una morbositat més aviat bruta i el misteri dels instints velats. Chabrol es diverteix mostrant-nos que un idil·li de trets gòtics és tot el que un noi burgès avorrit, reticent i fastigosament responsable necessita per mostrar certa efusió al llarg de la breu distància que separa la raó del deliri» (Nando Salvà).

Repetició el dia 21.

DIJOUS 20

17:00

El film del mes:

Pierrot le fou / Pierrot el loco

Jean-Luc Godard, 1965. Int.: Jean-Paul Belmondo, Anna Karina, Dirk Sanders, Raymond Devos, Grazia Galvani, Roger Dutoit, Hans Meyer, Jimmy Karoubi, Christa Nell, Samuel Fuller. França. VOSE. 110'

Una senzilla intriga de sèrie negra va servir a Godard per a construir un film que fou considerat per molts com un compendi de la seva obra anterior. La llibertat insòlita de la posada en escena es va revelar com la més desimbolta i provocativa de la seva carrera i en la qual va destruir sistemàticament tot vestigi de continuïtat dramàtica tradicional. El gran talent dels actors insufla vida i espontaneïtat a aquesta narració mig nuada, on es passa, sense solució de continuïtat, de la comèdia al drama i, fins i tot, al musical. Una constant ruptura de tonalitats i mil i una referències a llibres, quadres i músiques s'afegeixen a aquest univers pop on imatges i paraules estan en col·lisió continua. El resultat és una nova fugida cap al sud, la recerca d'una felicitat impossible, la crònica desesperada de la inadaptació d'un home al món que l'envolta, i una història d'un romanticisme febril que va constituir un dels clàssics del mestre. **Repetició el dia 24.**

19:15

La comèdia humana de Claude Chabrol:

Entrevista amb Claude Chabrol

VOSC. 35'. Projectió en DVD

Entrevista realitzada a París el 1993 per Jaume Figueras per a Televisió de Catalunya.

Repetició el dia 23.

L'ivresse du pouvoir / Borrachera de poder

Claude Chabrol, 2006. Int.: Isabelle Huppert, François Berléand, Patrick Bruel, Marilynne Canto, Robin Renucci, Thomas Chabrol, Jean-François Balmer. França. VOSE. 106'

Vegeu el comentari del dia 18.

22:00

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La fille coupée en deux / Una chica cortada en dos

Claude Chabrol, 2007. Int.: Ludivine Sagnier, Benoît Magimel, François Berléand, Mathilda May, Caroline Sihol, Marie Bunel, Valeria Cavalli, Etienne Chicot. França. VOSE. 117'

Una noia amb molt d'encant que cerca l'èxit a la vida s'enamora d'un escriptor prestigiós i depravat i es casa amb un jove milionari desequilibrat. Una història inspirada en un crim de passió real (que el cineasta Richard Fleischer ja va agafar de punt de partida per a *La muchacha del trapecio rojo*), que Chabrol trasllada del Manhattan del segle XIX a la França del XXI, per tornar-se a endinsar en el conflicte entre la raó i la passió i en l'abisme que separa la ingenuïtat de l'experiència, sense deixar de banda el fariseisme, la doble moral i la dificultat de les relacions amoroses. «Volia explorar el tema de la perversitat sense arribar a mostrar-la. És una pel·lícula d'una castedat total, mentre que els personatges estan obsessionats amb les idees més perverses» (Claude Chabrol). **Repetició el dia 22.**

DIVENDRES 21

17:00

Els millors films de l'any:

Das weisse Band / La cinta blanca

Michael Haneke, 2009. Int.: Leonie Benesch, Steffi Kühnert, Ursina Lardi, Gabriela-Maria Schmeide, Christian Friedel, Burghart Klausner, Rainer Bock. Àustria-Itàlia-França-Alemanya. VOSE. 149'

Vegeu el comentari del dia 18.

19:45

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La demoiselle d'honneur / La dama de honor

Claude Chabrol, 2004. Int.: Benoît Magimel, Laura Smet, Aurore Clément, Bernard Le Coq, Solène Bouton, Anna Mihalcea. França. VOSE. 115'

Vegeu el comentari del dia 19.

22:00

Els millors films de l'any:

The Box / The Box

Richard Kelly, 2009. Int.: Cameron Diaz, James Marsden, Frank Langella, Michael Zegen, Gillian Jacobs, Lisa K. Wyatt, Andrew Levitas, Basil Hoffman. EUA. VOSE. 114'

Una parella rebrà un milió de dòlars a canvi de petjar el botó d'una caixa; com a conseqüència d'això morirà una persona que no coneixen. «Una pel·lícula magnífica i a contracorrent, no ja dins del gènere fantàstic en què s'inclou de manera gens convencional ni reductora, sinó fins i tot contemplant-la a la llum del que "es porta" actualment en el cinema internacional. Una trama sobrenatural el principal atractiu de la qual rau en la seva aparent indecisió entre el conte de por sobre pactes amb el diable de connotacions satàniques i el relat sobre una mena d'invasió extraterrestre mitjançant uns raigs còsmics provinents de Mart. *The Box* és un film construït amb minuciosa precisió que va creixent a mesura que es desenvolupa a través d'un estil que sembla barrejar Carpenter i Lynch; és a dir, una combinació de narració "clàssica" amb tocs de subversió d'aquest aparent classicisme que la fan radicalment moderna» (Tomás Fernández Valentí - *Dirigido por...*).

Repeticions els dies 22 i 23.

DISSABTE 22

17:00

Els millors films de l'any:

The Box / The Box

Richard Kelly, 2009. Int.: Cameron Diaz, James Marsden, Frank Langella, Michael Zegen, Gillian Jacobs, Lisa K. Wyatt, Andrew Levitas, Basil Hoffman. EUA. VOSE. 114'

Vegeu el comentari del dia 21.

19:15

La comèdia humana de Claude Chabrol:

La fille coupée en deux / Una chica cortada en dos

Claude Chabrol, 2007. Int.: Ludivine Sagnier, Benoît Magimel, François Berléand, Mathilda May, Caroline Sihol, Marie Bunel, Valeria Cavalli, Etienne Chicot. França. VOSE. 117'

Vegeu el comentari del dia 20.

21:30

Els millors films de l'any:

Das weisse Band / La cinta blanca

Michael Haneke, 2009. Int.: Leonie Benesch, Steffi Kühnert, Ursina Lardi, Gabriela-Maria Schmeide, Christian Friedel, Burghart Klausner, Rainer Bock. Àustria-Itàlia-França-Alemanya. VOSE. 149'

Vegeu el comentari del dia 18.

DIUMENGE 23

17:00

Sessió infantil:

Kaptein Sabeltann / Capità Dent de Sabre

Stig Bergqvist, 2003. Noruega. VC. 75'

Dent de Sabre és el Terror dels Set Mars, un dels pirates més temuts dels oceans; el seu vaixell, la Dama Negra, fa més de cent anys que navega. Ara, Dent de Sabre i la seva tripulació parteixen a la recerca d'un tresor fabulós, que els portarà a la fortalesa impenetrable d'Abra, a l'Illa Invisible, i fins als bells paratges de la Badia de la Lluna.

19:00

Els millors films de l'any:

The Box / The Box

Richard Kelly, 2009. Int.: Cameron Diaz, James Marsden, Frank Langella, Michael Zegen, Gillian Jacobs, Lisa K. Wyatt, Andrew Levitas, Basil Hoffman. EUA. VOSE. 114'

Vegeu el comentari del dia 21.

21:30

La comèdia humana de Claude Chabrol:

Entrevista amb Claude Chabrol

VOSC. 35'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 23.

L'ivresse du pouvoir / Borrachera de poder

Claude Chabrol, 2006. Int.: Isabelle Huppert, François Berléand, Patrick Bruel, Marilynne Canto, Robin Renucci, Thomas Chabrol, Jean-François Balmer. França. VOSE. 106'

Vegeu el comentari del dia 18.

DILLUNS 24

17:00

El film del mes:

Pierrot le fou / Pierrot el loco
Jean-Luc Godard, 1965. Int.: Jean-Paul Belmondo, Anna Karina, Dirk Sanders, Raymond Devos, Graziella Galvani, Roger Dutoit, Hans Meyer, Jimmy Karubi, Christa Nell, Samuel Fuller. França. VOSE. 110'

Vegeu el comentari del dia 20.

19:15

Els millors films de l'any:

Sessió Time Out:

I'm Not There / I'm Not There
Todd Haynes, 2007. Int.: Heath Ledger, Christian Bale, Richard Gere, Cate Blanchett, Julianne Moore, Charlotte Gainsbourg, Michelle Williams, Ben Whishaw, Marcus Carl. EUA-Alemanya. VOSE. 134'

«Una de les apostes més arriscades de Todd Haynes, que torna a encarar un fenomen musical, el de Bob Dylan —com va fer una dècada abans amb el *glam rock* a *Velvet Goldmine*—, a partir d'una visió lliure i polièdrica de la seva personalitat i el seu llegat artístic; és a dir, tot allò oposat al biopic gastat i orthodox, gènere que, en tot cas, Haynes reinventa. Haynes va enviar una carta a Bob Dylan on explicava de quina manera volia plantejar la pel·lícula inspirada d'una manera o d'altra en la seva vida: "Si una pel·lícula ha de transcriure l'amplitud i l'alè d'una vida creativa, aleshores no suportarà la pressió d'una narració clàssica. L'estructura d'un film d'aquestes característiques ha de ser fragmentada, amb nombroses obertures i una multitud de veus, i la seva ambició principal ha de ser abans la refracció que la condensació. Al film apareixeran sis màscares que ignoren cadascuna l'existència de les altres però que estan connectades en la seva juxtaposició, suggerint alhora la progressió i la simultaneïtat, com els capítols entrelaçats d'una novel·la» (Quim Casas - *Dirigido por...*).
Repeticions els dies 27 i 28.

Presentació a càrrec de Sergi Sánchez.

22:00

Els millors films de l'any:

Singularidades de una Rapariga Loura / Singularidades de una chica rubia

Manoel de Oliveira, 2009. Int.: Ricardo Trêpa, Catarina Wallenstein, Diogo Dória, Júlia Buisel, Leonor Silveira, Luís Miguel Cintra, Glória de Matos, Filipe Vargas, Rogério Samora. Portugal-França-Espanya. VOSE. 64'

«No hi havia constància, en tota la història del cinema, d'un director que hagués acabat una pel·lícula amb cent anys complerts. Oliveira, doncs, marca una altra fita. I com ho fa? Doncs amb un altre dels seus desafiaments, que traurà de polleguera a més d'un: una filigrana de seixanta minuts, adaptació d'un conte de Eça de Queiroz, sobre l'obsessió d'un home per una joveneta perpetuament enganxada al seu ventall xinès; una història interceptada per temps morts (una sortida o posta de sol, una peça de Debussy, l'actor Luis Miguel Cintra llegint un poema de Pessoa...) i narrada pel passatger d'un tren a la seva companyia de viatge. Tot plegat tenyit d'un humor burleta. Oliveira es revela, com sempre o potser més encara, com un cineasta lliure, sense lligams, d'esquena a qualsevol convenció. Anacrònic? Si, voluntàriament: narra des de la Lisboa d'avui una trama amb tot l'equipatge social i moral del segle XIX. Conseqüentment, la seva cal·ligrafia és elegant i senyorial, gairebé aristocràtica» (Jordi Batlle Caminal - *Guia del OcioBCM*).
Repeticions els dies 28 i 29.

DIMARTS 25

17:00

Els millors films de l'any:

The Hurt Locker / En tierra hostil
Kathryn Bigelow, 2008. Int.: Jeremy Renner, Guy Pearce, Anthony Mackie, Brian Geraghty, Ralph Fiennes, David Morse, Evangeline Lilly. EUA. VOSE. 122'

«*The Hurt Locker* no és una pel·lícula sobre la guerra de l'Iraq. És una pel·lícula sobre homes en guerra. A *The Hurt Locker*, l'Iraq és també un espai lunar, un terreny polsegós, erm i indetermi-

nat que podria ser qualsevol altre lloc. O no ser-ne cap. Els soldats d'aquella companyia d'artíficers retratats per Bigelow són talmant com astronautes alienats, estranys en un lloc estrany, abandonats en un entorn inhòspit a milers de quilòmetres de casa. Bigelow planteja un híbrid gènere de purtat, on, servint-se d'un contenidor bèl·lic, treballa d'una banda amb l'estranyament davant d'una realitat desconeguda de la ciència-ficció, però també amb la tipologia masculina i l'abstracció del paisatge del *western*. Impossibile no pensar en Samuel Fuller o, sobretot, en els *westerns* psicològics d'Anthony Mann i amb aquella altra petita obra mestra de Mann, *La colina de los diablos de acero* (*Men in War*, 1957), on una petita companyia perduda ha de reconquerir un trosset de terra que saben que és completament inútil; el dolor del soldat i l'abstracció d'un entorn irreal i feridor ja hi eren» (José Manuel López - *Cahiers du Cinéma. España*).
Repeticions els dies 26 i 29.

19:30

François Truffaut i els films de la seva vida:

Les Mistons / La canalla

François Truffaut, 1957. Int.: Bernadette Lafont, Gérard Blain i la canalla. França. VOSC. 18'

El film planteja l'amor impossible de cinc nens envers una noia enamorada d'un professor.

Tirez sur le pianiste / Dispareu al pianista

François Truffaut, 1960. Int.: Charles Aznavour, Marie Dubois, Nicole Berger, Michèle Mercier, Albert Rémy, Catherine Lutz. França. VOSC. 82'

Sota el nom de Charlie Kohler, pianista en una sala de ball, s'amaguen la personalitat tímida i la tragèdia d'un famós virtuós del piano que, quan es veu embolicat en un assassinat, ha de fugir acompanyat de la dona que estima. Una novel·la de David Goodis, inscrita en la sèrie negra, que Truffaut converteix en una espècie de conte cruel, amb personatges abocats a un destí tràgic. És la primera col·laboració de Truffaut amb el músic Georges Delerue.
Repetició el dia 27.

22:00

François Truffaut i els films de la seva vida:

Jules et Jim / Jules i Jim

François Truffaut, 1962. Int.: Jeanne Moreau, Oskar Werner, Henri Serre, Marie Dubois, Vanna Urbino, Sabine Haudepin, Jean-Louis Richard, Michel Varesano. França. VOSC. 105'

Truffaut va adaptar una novel·la d'Henri-Pierre Roché, autor també de *Dos inglesas y el amor*, una altra història de triangle sentimental. A *Jules et Jim*, una Jeanne Moreau en estat de gràcia provoca les passions i el desig de dos homes. El film barreja, alhora, alegria i tristesa, vitalitat i serenitat. La força dels sentiments, l'amistat i la passió desbordant es mostren plenament en les imatges d'una pel·lícula que representa un dels cims creatius de Truffaut.
Repetició el dia 26.

DIMECRES 26

17:00

Aula de cinema:

Shadow of a Doubt / La sombra de una duda

Alfred Hitchcock, 1943. Int.: Joseph Cotten, Teresa Wright, MacDonald Carey, Patricia Collinge, Henry Travers, Hume Cronyn, Wallace Ford. EUA. VOSE. 108'

Un home aparentment honorable arriba a un poblet per visitar la seva família. En realitat és un assassí de vídues riques i ben aviat la seva nebot començarà a sospitar-ne, tot i que el seu recel xocarà amb l'admiració que sent pel seu oncle. «Aquesta és, juntament amb *Psycho*, una de les seves escasses pel·lícules en què el personatge principal és el dolent i el públic simpatitza molt amb ell...» (Truffaut). «...Probablement, i a més a més, és un assassí idealista» (Hitchcock).

19:30

François Truffaut i els films de la seva vida:

Jules et Jim / Jules i Jim

François Truffaut, 1962. Int.: Jeanne Moreau, Oskar Werner, Henri Serre, Marie Dubois, Vanna Urbino, Sabine Haudepin, Jean-Louis Richard, Michel Varesano. França. VOSC. 105'

Vegeu el comentari del dia 25.

21:45

Els millors films de l'any:

The Hurt Locker / En tierra hostil

Kathryn Bigelow, 2008. Int.: Jeremy Renner, Guy Pearce, Anthony Mackie, Brian Geraghty, Ralph Fiennes, David Morse, Evangeline Lilly. EUA. VOSE. 122'

Vegeu el comentari del dia 25.

DIJOUS 27

17:00

Els millors films de l'any:

I'm Not There / I'm Not There

Todd Haynes, 2007. Int.: Heath Ledger, Christian Bale, Richard Gere, Cate Blanchett, Julianne Moore, Charlotte Gainsbourg, Michelle Williams, Ben Whishaw, Marcus Carl. EUA-Alemanya. VOSE. 134'

Vegeu el comentari del dia 24.

19:30

François Truffaut i els films de la seva vida:

La peau douce / La piel suave

François Truffaut, 1964. Int.: Françoise Dorléac, Jean Desailly, Nelly Benedetti, Daniel Ceccaldi, Jean Lanier, Laurence Badie, Philippe Dumat, Paule Emanuele, Maurice Garrel. França. VOSE. 119'

L'amor, i de vegades l'amor *fou*, és un dels grans protagonistes dels films de Truffaut. Per a *La peau douce* s'inspirà en un fet real que havia llegit en un diari, una crònica de successos, a partir de la qual el director va construir un melodrama passional amb l'adulteri com a motor de fons, però també amb la fragilitat dels sentiments. Hi destaca la presència de la malaurada Françoise Dorléac, germana de Catherine Deneuve i propietària de la pell suau del títol, tal com queda ben palès en una de les millors escenes del film. «Ell té quaranta anys, ella en té trenta-vuit. L'altra, vint-i-dos. El tema més simple del món» (François Truffaut).
Repetició el dia 31.

22:00

François Truffaut i els films de la seva vida:

Les Mistons / La canalla

François Truffaut, 1957. Int.: Bernadette Lafont, Gérard Blain i la canalla. França. VOSC. 18'

Tirez sur le pianiste / Dispareu al pianista

François Truffaut, 1960. Int.: Charles Aznavour, Marie Dubois, Nicole Berger, Michèle Mercier, Albert Rémy, Catherine Lutz. França. VOSC. 82'

Vegeu el comentari del dia 25.

DIVENDRES 28

17:00

Els millors films de l'any:

Inception / Origen

Christopher Nolan, 2010. Int.: Leonardo DiCaprio, Joseph Gordon-Levitt, Ellen Page, Tom Hardy, Ken Watanabe, Cillian Murphy, Tom Berenger, Marion Cotillard, Pete Postlethwaite, Michael Caine, Lukas Haas. EUA. VOSE. 148'

«*Origen* podia haver estat un *El año pasado en Marienbad* de 200 milions de dòlars, però sembla que no es conforma amb això. És també una pel·lícula d'atraccaments, una reflexió sobre la confusió entre els somnis i la realitat en una societat dominada per les grans corporacions. És la tragèdia d'un home que mata el seu sentiment de culpabilitat, recreant una i altra vegada el fantasma que l'assetja en els indrets més recòndits de la seva memòria, el gran tema de la filmografia de Christopher Nolan, des de *Memento* (2002) fins a *El caballero oscuro* (2008)» (Sergi Sánchez - *Time Out*).
Repeticions els dies 29 i 30.

20:00

Els millors films de l'any:

Singularidades de una Rapariga Loura / Singularidades de una chica rubia

Manoel de Oliveira, 2009. Int.: Ricardo Trêpa, Catarina Wallenstein, Diogo Dória, Júlia Buisel, Leonor Silveira, Luís Miguel Cintra, Glória de Matos, Filipe Vargas, Rogério Samora. Portugal-França-Espanya. VOSE. 64'

Vegeu el comentari del dia 24.

21:45

Els millors films de l'any:

I'm Not There / I'm Not There

Todd Haynes, 2007. Int.: Heath Ledger, Christian Bale, Richard Gere, Cate Blanchett, Julianne Moore, Charlotte Gainsbourg, Michelle Williams, Ben Whishaw, Marcus Carl. EUA-Alemanya. VOSE. 134'

Vegeu el comentari del dia 24.

DISSABTE 29

17:00

Els millors films de l'any:

Singularidades de una Rapariga Loura / Singularidades de una chica rubia

Manoel de Oliveira, 2009. Int.: Ricardo Trêpa, Catarina Wallenstein, Diogo Dória, Júlia Buisel, Leonor Silveira, Luís Miguel Cintra, Glória de Matos, Filipe Vargas, Rogério Samora. Portugal-França-Espanya. VOSE. 64'

Vegeu el comentari del dia 24.

19:00

Els millors films de l'any:

The Hurt Locker / En tierra hostil

Kathryn Bigelow, 2008. Int.: Jeremy Renner, Guy Pearce, Anthony Mackie, Brian Geraghty, Ralph Fiennes, David Morse, Evangeline Lilly. EUA. VOSE. 122'

Vegeu el comentari del dia 25.

21:30

Els millors films de l'any:

Inception / Origen

Christopher Nolan, 2010. Int.: Leonardo DiCaprio, Joseph Gordon-Levitt, Ellen Page, Tom Hardy, Ken Watanabe, Cillian Murphy, Tom Berenger, Marion Cotillard, Pete Postlethwaite, Michael Caine, Lukas Haas. EUA. VOSE. 148'

Vegeu el comentari del dia 28.

DIUMENGE 30

17:00

Sessió infantil:

Espirito del bosque / L'esperit del bosc

David Rubin, Juan Carlos Pena, 2008. Espanya. VC. 90'

Un poderós home de negocis vol construir una carretera i la Sra. D'Abondo hi veu l'oportunitat per destruir el bosc. Els animals han de fugir, però els talps Furi i Linda i el ratolí Piorno no volen rendir-se, ni tampoc en Cebolo, un talp poruc nouvingut a la ciutat. Quan descobreixen de què té por la Sra. D'Abondo, en Furi proposa donar «vida» a l'esperit del bosc. És el tercer llargmetratge, després de *El bosque animado* i *El sueño de una noche de San Juan*, de l'estudi d'animació gal·lec Dygra Films.

19:00

Els millors films de l'any:

Inception / Origen

Christopher Nolan, 2010. Int.: Leonardo DiCaprio, Joseph Gordon-Levitt, Ellen Page, Tom Hardy, Ken Watanabe, Cillian Murphy, Tom Berenger, Marion Cotillard, Pete Postlethwaite, Michael Caine, Lukas Haas. EUA. VOSE. 148'

Vegeu el comentari del dia 28.

22:00

François Truffaut i els films de la seva vida:

Vampyr / Vampir

Carl Theodor Dreyer, 1931-1932. Int.: Julian West, Henriette Gérard, Jan Hieronimko, Maurice Schutz, Sybille Schmitz, Rena Mandel. França-Alemanya. VOSC. 73'

«Recordo la blancor de *Vampyr*, flanquejada de sons, crits i, sobretot, dels laments atroços del Doctor, l'ombra encorbada del qual desappareix al magatzem de farina, allà sota aquell molí immutable del qual ningú no aconseguirà deslliurar-se. La càmera de Dreyer sap filmar estàticament Joana d'Arc, i sap deslliurar-se'n tot convertint-se en el portaploms d'un noi i seguir, precedir o endevinar els moviments del vampir al llarg dels murs grisos» (François Truffaut).

VO. Versió original - **VC.** Versió catalana - **VE.** Versió espanyola - **VOSC.** Versió original amb subtítols en català - **VOSE.** Versió original amb subtítols en espanyol - **SD.** Sense diàleg. Subtítulatge electrònic. SAVINEN. **Preus:** Entrada: 3 €. Entrada reduïda (aturats, jubilats, Carnet jove, títols de família nombrosa o monoparental, Xarxa de Biblioteques Públiques + Convenis institucionals): 2 €. Club Super3: entrada gratuïta pel titular del carnet i reduïda per a l'acompanyant. **Abonaments:** 20 sessions: 40 €. Carnet Lliure circulació: 90 € (vàlid per un any natural). Les durades que s'indiquen són aproximades.

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània. Avinguda Sarría, 33. 08029 Barcelona - Telèfon 93 410 75 90 - Metro: Hospital Clínic (L5) - Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteca-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. **filoteca.cultura@gencat.cat**